Hier staat een bezorgde burger.
Bij het vernemen van de gemeentelijke plannen rondom de subsidiering van het clubgebouw van Scouting Schaijk ben ik oprecht geschrokken. Het stelt mij teleur dat we in onze samenleving – en soms ook in haar bestuurlijke vertegenwoordiging – steeds vaker lijken te vervallen in een kokervisie.

Ik spreek hier op persoonlijke titel, maar ook vanuit mijn professionele achtergrond als manager binnen een specialistische jeugdzorgorganisatie. Vanuit die verantwoordelijkheid voel ik mij genoodzaakt hier iets over te zeggen.

In Nederland ontvangt inmiddels 1 op de 7 jongeren jeugdhulp. Vijftien tot twintig jaar geleden was dat nog 1 op de 20. De gemeente Maashorst vormt daarop geen uitzondering. Dit betekent grofweg dat zo'n 1400 jeugdigen in deze gemeente jeugdzorg krijgen. Als een traject gemiddeld 10.000 euro kost, praten we over een totale jaarlijkse uitgave van ongeveer 14 miljoen euro. Ik ken de exacte cijfers niet, maar dit zijn reële orde-van-grootte bedragen.

We zien daarnaast een almaar groeiende groep jongeren die moeite heeft met veerkracht, probleemoplossend vermogen en sociale interactie. Jongeren die opgroeien in een wereld die steeds meer door schermen en minder door mensen wordt gevormd.

Gelukkig is er in de jeugdhulp steeds meer besef dat een jongere niet gezien mag worden als 'de patiënt', maar als onderdeel van een gezin, een school, een buurt en een sociaal netwerk. Sociale preventie – investeren in het dagelijks leven van kinderen en ouders – is de enige duurzame manier om duurdere professionele hulp te voorkomen.
'It takes a village to raise a child' is niet slechts een mooie uitspraak, maar een werkzame realiteit.

En in die 'village' zijn laagdrempelige, deels gesubsidieerde voorzieningen onmisbaar. Sportverenigingen, culturele voorzieningen en in het bijzonder scouting spelen een unieke rol. Scouting is breed toegankelijk, niet prestatiegericht en biedt kinderen precies datgene wat we in de jeugdzorg zo hard proberen te herstellen: samen spelen, ontdekken, grenzen verkennen, zelfvertrouwen opbouwen en écht contact maken.

Daarom is het, naar mijn overtuiging, onbegrijpelijk en op de lange termijn onverstandig wanneer gemeenten besparen op jeugd-preventie. Deze voorzieningen kosten slechts een fractie van de miljoenen die jaarlijks aan jeugdzorg worden uitgegeven. Gemeenten die vasthouden aan protocollen en abstracte gelijkheidsbeginselen, maar daarbij de menselijke maat en de langetermijngevolgen uit het oog verliezen, zouden zich ernstig moeten afvragen of dit de juiste koers is.

Of je nu kijkt vanuit het perspectief van een vrijwilliger, een professional of een econoom: het klopt gewoon niet.
Als bezorgde burger vraag ik mij echt af waar we mee bezig zijn. Laten we kiezen voor oplossingen die daadwerkelijk werken

Ik wil erop kunnen vertrouwen dat de gemeente Maashorst die wijsheid wel heeft – en dat zij kiest voor wat onze kinderen en jongeren echt nodig hebben.

Machiel van Velthuysen, 27 november 2025